

[Lone Dybkjær]

Men vi tilsiger altså en positiv udvalgsbehandling.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, det først skal noteres, at når der overhovedet kommer et forslag som dette, er det en klar sejr for dem, der har modarbejdet 20 års foræringspolitik over for A. P. Møller og DUC.

Hvis vi sammenligner med 1976 – længere skal man såmænd ikke tilbage – sagde den socialdemokratiske regering både ved starten og ved afslutningen af forhandlingerne: vi forfølger ingen fiskale mål. Man kan ikke bagefter undskylde sig med, at man da ikke kendte til olieprisstigninger, for de var væltet ind over også vores del af verden i tre år; oliepriserne var tredoblet på de tre år. Man kan heller ikke undskylde sig med, at man ikke troede, der var noget at hente derude, at der ikke var noget overskud. DeGolyer & McNaughtons beregninger allerede på det tidspunkt viste, at der blev tale om gevinster oppe i størrelsesordenen 100 mia kr.

Derfor er der virkelig sket en ændring, og den er ikke sket af saglige grunde, for det saglige grundlag var også til stede i 1976. Nej, det, der er sket, er, at opinionen har ændret sig så meget, at selv socialdemokratiske regeringer ikke længere kan fortsætte foræringspolitikken.

Så vil jeg sige om det foreliggende forslag, at der, så vidt vi kan se, er tale om et grundigt arbejde, og det vil vi komplimentere både energiministeren, skatteministeren og deres medarbejdere for. Vi mener også, der er grund til at komplimentere en lang række forsøg, der er gjort under dette arbejde, på at få hold på tingene og tage ved lære af erfaringer, bl.a. tage ved lære af disse faktureringsfiduser, som vi har haft problemer med i 15 år, når det drejer sig om multinationale olieselskaber, som jo, selv da det gik allerbedst, aldrig kom til at betale én øre i skat her i landet. Altså at man er begyndt at tale om normprissystemer og sådan noget, jeg går ud fra også i erkendelse af, at selskabsskatte-lovens § 12 ikke duede til noget, da det kom til stykket.

Det er dog ikke ensbetydende med, at vi finder dette forslag fuldt tilfredsstillende. For det første vil jeg nævne problemet med sats-erne.

Hr. Erenbjerg sagde, at man her havde lagt sig på linje med beskatningssatserne, når det gjaldt Norge og England. Det er jo ikke rigtigt. Som hr. Kalnæs var inde på, er alle de andre forhold lempeligere i Danmark: arealafgifterne findes slet ikke, osv. osv., så det ville alt andet lige tilsige en skrapere kulbrinteskate end i de andre lande, og det er ikke tilfældet.

I Norge er den maksimalt opnåelige andel for samfundet som bekendt 91 pct., og her er den helt teoretiske andel maksimalt 83½ pct.

Hr. Ivar Hansen spurgte, om 83½ pct. nu tillod selskaberne at have en rimelig forrentning af deres investering. Deroverfor vil jeg gerne gøre opmærksom på, at man aldrig når 83½ pct., medmindre selskaberne har flere tusind procent i effektiv forrentning af deres investering. Det er først ude i det ekstrem, hvor der faktisk overhovedet ingen investeringer er eller de er mikroskopiske i forhold til udbyttet, at man kan nærme sig de 83½ pct.

Det, vi egentlig havde haft brug for – men det kan vi formodentlig få undervejs – var en forrentningsprocent. Hvad er forrentningen på selskaberne, når statens andel bliver henholdsvis 41, 45, 50 og op til de 83½ pct.? Den tror jeg vil være nok så interessant som de meget svært tilgængelige tabeller, man har bragt.

Ud over det med sats-erne er der hullerne. Det her er en meget kompliceret lovgivning, og hver gang en skattelovgivning er kompliceret, er der smuthuller, og de har dygtige folk på den anden side, for der er milliarder på højkant, så de kan betale den bedste ekspertise for at finde de smuthuller, og vi ved, de gør det. Det er ikke rart, at det skal være så kompliceret en lovgivning.

Forslagsstillerne gør selv opmærksom på, at der er problemet med renteudgifterne, som man har undladt at gøre noget ved i første omgang, men de ved, at der er det problem.

Jeg synes også, der er et problem med § 10, der, så vidt jeg kan se, er en åben ladeport for fradrag, som ikke er specificerede.

Jeg synes endvidere, der er problemer med § 9 om, at man kan fradrage anskaffelsessummer; hvilken kontrol har man med dem, der modtager de såkaldte anskaffelsessummer?

Jeg synes, der er problemer med ligningsrådets dispensationsmulighed i § 17, og jeg